

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Број: С1 З У 033248 19 У
Сарајево, 12.1.2021. године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву, у вијећу за управне спорове састављеном од судија Давора Жилића као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Жељке Крмек као чланова вијећа, уз судјеловање Станке Ђеклић као записничара, у управном спору тужиоца „ФИС“ д.о.о. Витез, Пословни центар 96, Витез, против рјешења број: УП1 03-1-37-1-16-6/19 ЗЛ од 3.6.2019. године тужене Агенције за заштиту личних података у Босни и Херцеговини, ул. Дубровачка бр. 6, Сарајево, у управној ствари ради поништења управног акта, на нејавној сједници одржаној дана 12.1.2021. године, донио је слjedeћу:

ПРЕСУДУ

Тужба се одбија.

Образложење

Рјешењем тужене број: УП1 03-1-37-1-16-6/19 ЗЛ од 3.6.2019. године, усвојен је приговор _____ и _____ из Бања Луке, против друштва „ФИС“ д.о.о. Витез, због давања личних података прибављених системом видео надзора трећој страни. Тачком II изреке рјешења наложено је друштву „ФИС“ д.о.о. Витез да за успостављени систем видео надзора у Пословници Бања Лука донесе одлуку којом ће се прописати правила обраде у циљу поштовања права на заштиту приватности и личног живота носиоца података. Тачком III изреке рјешења наложено је друштву „ФИС“ д.о.о. Витез да за Пословницу Бања Лука донесе план сигурности личних података, којим ће прописати техничке и организацијске мјере за безбједности личних података. Такођер, тачком IV изреке рјешења друштво „ФИС“ д.о.о. Витез је обавезано да управне мјере из тачке II и III изреке рјешења изврши без одлагања, те да у року од 15 дана од дана доставе рјешења достави писмену обавијест и доказ Агенцији за заштиту личних података у БиХ.

Благовремено поднесеном тужбом, тужилац је оспорио правилност рјешења, из разлога што у управном поступку који је претходио доношењу акта није поступљено по правилима поступка, због погрешног и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те из разлога што је из утврђених чињеница неправилно изведен закључак у погледу чињеничног стања. У образложењу тужбе је наведено да оспорено рјешење не садржи разлоге за закључак да је друштво „ФИС“ д.о.о. Витез „формално“ донијело одлуку о правилима обраде, кориштења и преноса личних података од 17.8.2015. године, те се као такво не може испитати. Тужилац сматра да је побијано рјешење незаконито и због тога што тужена у поступку који је претходио доношењу рјешења није уопште пружила могућност тужиоцу да се изјасни да ли је радник у служби заштите „ФИС“-а у Бања Луци био упознат са наведеном одлуком. Због тога је, према наводима тужбе, наведеним поступањем тужене дошло до повреде одредби Закона о управном поступку, у конкретном случају члана 133. и 134. ЗУП-а, због чега предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено рјешење тужене.

У одговору на тужбу тужена се осврнула се на приговоре истакнуте у тужби и истакла да је побијано рјешење законито, те предложила да Суд донесе одлуку којом ће тужбу тужиоца одбити као неосновану.

Суд је испитао правилност и законитост оспореног рјешења у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ”, број: 19/02, 88/07, 83/08 и 74/10 – у даљем тексту ЗУС), па је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Оспореним рјешењем тужене број: УП1 03-1-37-1-16-6/19 ЗЛ од 3.6.2019. године усвојен је као основан приговор носилаца података против друштва „ФИС“ д.о.о. Витез, као контролора, због давања личних података прибављених системом видео надзора трећој страни. Према образложењу оспореног рјешења тужена је утврдила да је радник у Служби унутрашње заштите ФИС-а у Бања Луци мобилним телефоном фотографисао снимак система видео надзора на којем су подносиоци приговора са својим малољетним дјететом, да је фотографију показао брату женске особе са којом је један од подносиоца приговора имао вербални сукоб на паркингу „ФИС“-а и послао фотографију путем апликације „вајбер“. Такођер, оспореним рјешењем утврђено је да одлука о правилима обраде, кориштења и преноса личних података од 17.8.2015. године, која се односи на сједиште друштва и све пословнице у Републици Српској и Федерацији БиХ, не садржи правила обраде којима се обезбјеђује право на заштиту приватности радника и посјетилаца „ФИС“-а, као и да План сигурности личних података од 17.8.2015. године не садржи

организацијске и техничке мјере заштите личних података радника и посјетилаца „ФИС“-а.

Дакле, у конкретној правној ствари предмет разматрања је законитост оспореног акта тужене којим је разматрана законитост усвајања приговора носилаца података, као и законитост налагања управних мјера друштву „ФИС“ д.о.о. Витез које се односе на доношење одлуке којом ће се прописати правила обраде у циљу поштовања права на заштиту приватности и личног живота носилаца података и плана сигурности личних података којим ће се прописати организацијске и техничке мјере за сигурност личних података.

Питање обезбјеђења заштите људских права и основних слобода, а нарочито право на приватност и заштиту података у погледу обраде личних података који се на њих односе, регулисано је Законом о заштити личних података („Службени гласник БиХ“, број 49/06, 76/11 и 89/11 – у даљем тексту: Закон). Одредбом члана 2. Закона прописано је да се закон примјењује на личне податке које обрађују сви јавни органи, физичка и правна лица, осим ако други закон не налаже другачије. Основни принципи законите обраде личних података садржани су у члану 4. Закона, међу којим је и обавеза контролора да личне податке обрађује на правичан и законит начин. Исто тако, одредбом члана 5. Закона прописано је да контролор може обрађивати личне податке уз сагласност носиоца података, или без сагласности носиоца података ако је испуњен један од услова из члана 6. Закона.

Одредбе које се односе на сигурност личних података садржане су у члану 11. Закона, који у ставу 1. прописује да контролор података брине о сигурности података, те предузима све техничке и организационе мјере и утврђује правила поступака који су неопходни за провођење Закона о заштити личних података и других прописа у вези са заштитом и тајношћу података. Ставом 2. истог члана прописано је да је контролор дужан предузети мјере против неовлаштеног или случајног приступа личним подацима, мијењања, уништавања или губитка података, неовлаштеног преноса, других облика незаконите обраде података, као и мјере против злоупотребе личних података. У погледу давања личних података трећој страни Закон у члану 17. став 1. прописује да контролор података не може дати личне податке трећој страни прије него што о томе обавијести носиоца података. Став 2. истог члана прописује да је контролор овлаштен дати личне податке на кориштење трећој страни само на основу писаног захтјева треће стране, ако је то потребно ради обављања послова у оквиру законом утврђене надлежности или остваривања законитих интереса треће стране. Према ставу 3. истог члана писани захтјев мора садржавати сврху и правну основу за кориштење личних података, те врсте личних података који се траже,

3

док према ставу 5. контролор података мора водити посебну евиденцију о личним подацима који су дати на кориштење трећим странама и сврси за коју су лични подаци дати.

Из прилога списка и образложења оспореног акта је видљиво да су подносиоци приговора снимљени системом видео надзора на паркингу друштво „ФИС“ д.о.о. Витез, да је запослена особа тог друштва имала приступ систему видео надзора, начинила фотографију и предала је трећим лицима без сагласности носиоца податка или контролора. Ове чињенице нису спорне и произилазе и из изјаве запосленог радника који је начинио фотографију и прослиједио је трећим лицима.

Код оваквог, неспорног, чињеничног стања, правилно је тужени орган утврдио да овакво чињенично утврђење представља основ за усвајање приговора носилаца података, због неовлаштеност давања личних података трећој страни, али и за доношење одлука којим ће обавезати наведено друштво за доношење мјера под ставом 2. и 3. оспорене одлуке.

Није спорно, као што то наводи и тужена у оспореном рјешењу, да тужилац има право да инсталира видео надзор, у сврху заштите радника и посјетилаца, објеката и имовине од свих врста недозвољених понашања, али у исто вријеме постоји дужност да уреди обавезе и права на начин прописан чланом 21а. Закона о заштити личних података, дакле, дужност предузимања свих мјера против неовлаштеност или случајног приступа личним подацима, мијењања, уништавања или губитка података, неовлаштеност преноса, других облика незаконите обраде података, као и мјера против злоупотребе личних података, како то, уосталом, произилази из одредбе члана 11. став 2. Закона. Када се узме у обзир одредба члана 4. Закона који у тачки а) прописује да је контролор обавезан личне податке обрађивати на правичан и законит начин, да, према одредби члана 5. Закона, контролор може обрађивати личне податке уз сагласност носиоца података, а без сагласности само ако су испуњени неки од услова из тачке а) до ф) члана 6. Закона, затим да према одредби члана 17. став 1. Закона контролор података не може дати личне податке трећој страни прије него о томе обавијести носиоца података, сасвим је разумљиво да тужилац не може тражити да се ослободи одговорности истичући да није одговоран за поступање запослених. Потребно је указати да Европски суд за људска права у Стразбуру приликом оцјене да ли је дошло до повреде права на поштовање приватног и породичног живота из члана 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода користи двофазни тест који се састоји у давању одговора на питања: да ли се из околности случаја може закључити да ли се спорна ситуација своди на приватни живот, породични живот, дом или преписку, те да ли је

4

дошло до ометања права, да ли је ометање оправдано, у складу са законом, да ли стреми законитом циљу и да ли је неопходно у демократском друштву. У конкретном случају несумњиво је утврђено да се спорна фотографија на којој се налазе подносиоци приговора са њиховим малољетним дјететом своди на приватни живот, те да је дошло до ометања права због неовлаштеност давања фотографије на кориштење трећој страни без одобрења носиоца података. Стога овај суд у цијелости прихвата образложење тужене које се односи на тачку I оспореног рјешења о прихватању приговора носилаца података због давања личних података прибављених системом „ФИС“-овог видео надзора трећој страни.

По налазу овог вијећа, правилна је одлука тужене којом се налаже друштву „ФИС“ д.о.о Витез да донесе одлуку којом ће прописати правила обраде у циљу поштовања права на заштиту приватности и личног живота носиоца података. Сходно одредби члана 21а. став 2. Закона, контролор који врши видеонадзор дужан је донијети одлуку која ће садржавати правила обраде с циљем поштовања права на заштиту приватности и личног живота носиоца података. Ставом 1. истог члана прописано је да снимци похрањени путем видеонадзора на одређеном простору на основу којих се може идентификовати носилац података представљају збирку личних података. Дужност је контролора, сходно одредби члана 13. Закона, да за сваку збирку личних података успостави и води евиденцију која садржи основне информације о збирци, посебно: назив збирке; име, презиме и адресу контролора података и обрађивача података, стварно мјесто обраде података (укључујући и техничку обраду), као и остале активности обрађивача података у вези с обрадом личних података; сврху обраде података; законску основа за обраду; врсту података који се обрађују; категорије носилаца података; извор података и начин прикупљања; врсту пренесених података, примаоце тих података и законски основ за пренос; рокове за брисање одређених врста података; пренос података из иностранства, односно изношење података из Босне и Херцеговине с назнаком државе, односно међународне организације и иноземног корисника личних података, те сврху за то уношење, односно изношење прописано међународним уговором, законом или другим прописом, односно писаним пристанком лица на које се подаци односе; назнаку предузетих мјера заштите личних података.

Из достављене одлуке о правилима обраде, кориштења и преноса личних података од 17.8.2015. године произилази да не садржи све неопходне одредбе, што је и тужена правилно установила оспореним актом. У односу на приговор да ли је радник у служби заштите „ФИС“-а у Бања Луци био упознат са наведеном одлуком, ову околност није потребно посебно доказивати, јер се подразумијева да се свако лице које ће у оквиру својих послова и задатака обрађивати

5

личне податке мора упознати са мјерама заштите личних података, те да контролор има обавезу запосленог, прије непосредног отпочињања обављања послова, додатно упознати са конкретним обавезама по питању заштите личних података. Стога овај суд у цијелости прихвата образложење тужене које се односи на одлуку под тачком II оспореног акта, којом је указано тужиоцу шта наведена одлука треба да садржи како би се испуниле све обавезе прописане Законом.

Правилна је и одлука тужене којом се налаже друштву „ФИС“ д.о.о. Витез да за Пословницу Бања Лука донесе план сигурности личних података којим ће се прописати техничке и организацијске мјере за сигурност личних података. Ово првенствено произилази из одредбе члана 3. Правилника о начину чувања и посебним мјерама техничке заштите личних података („Службени гласник БиХ“, број: 67/09 – у даљем тексту: Правилник), који у погледу начина чувања личних података подразумева подuzимање организацијских и техничких мјера заштите личних података те сачињавање плана сигурности личних података. Према одредби члана 4. Правилника контролор треба да обезбиједи одговарајуће организацијске и техничке мјере заштите личних података које требају, између осталог, да обухватају информисање и обуку запослених који раде на обради личних података, физичке мјере заштите радних просторија и опреме у којима се врши обрада личних података, спречавање неовлаштеног умножавања, копирања и преписивања личних података, уништавања личних података и др. Одредбе члана 5. Правилника, обавезују контролора да обезбиједи и одговарајуће мјере техничке заштите просторија и опреме у којима се врши обрада личних података, што обухвата контролу приступа просторијама и опреми за обраду личних података, заштиту од уништења и оштећења личних података. Сходно одредби члана 6. став 1. Правилника, план сигурности личних података мора да садржи наведене организацијске и техничке мјере којима се обезбијеђује: повјерљивост, интегритет, расположивост, аутентичност, могућност ревизије и транспарентност личних података. Ставом 2. истог члана прописано је да план сигурности личних података мора садржавати категорије личних података које се обрађују и попис инструмената заштите односно организационе и техничке мјере заштите. Из достављеног плана сигурности личних података од 17.8.2015. године јасно произилази да не садржи све неопходне елементе прописане Правилником, које је контролор требао прописати у погледу организацијских и техничких мјера заштите личних података. Стога овај суд у цијелости прихвата образложење тужене које се односи на одлуку под тачком III оспореног акта, а у циљу стварања услова да је обезбиједи поштовање једног од основних принципа при обради личних података – принципа повјерљивости.

Није основан приговор тужбе да је тужена својим поступањем у овој правној ствари учинила повреду одредби Закона о управном

6

поступку (у даљем тексту: ЗУП), у конкретном случају чланова 133. и 134. ЗУП-а. Сходно одредби члана 132. ЗУП-а орган може по скраћеном поступку ријешити ствар непосредно: ако је странка у свом захтјеву навела чињенице или поднијела доказе на основу којих се може утврдити стање ствари, или ако се то стање може утврдити на основу опћепознатих чињеница или чињеница које су органу познате; или ако се стање ствари може утврдити на основу службених података којима орган располаже, а није потребно посебно саслушање странке ради заштите њених права, односно правних интереса. Из прилога списка је видљиво да је током цијелог поступка до доношења рјешења тужилац кроз изјашњења имао могућност да се изјасни о свим чињеницама и околностима које су значајне за рјешење ове ствари, те да подноси доказе у сврху заштите својих права и правних интереса, што, коначно, чини неоснованим овај приговор тужбе.

Како је у проведеном управном поступку правилно и потпуно утврђено чињенично стање, на које је правилно примијењено материјално право, а није било ни повреда правила поступка, одлучено је као у изреци пресуде примјеном члана 37. став 1. и 2. Закона о управним споровима БиХ.

Будући да је тужба одбијена, тужиоцу не припада ни право на накнаду трошкова управног спора, сходно одредби члана 61. Закона о управним споровима БиХ.

Записничар
Станка Ђеклић

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА
СУДИЈА

Давор Жилић

